

исломий одатлардан экан.

نَاوْفَصَءَاجُ ذَا هُنَّعُ هَلَلِا يَضَرَّرْمُعَدَنْعَ اسْلَاجُ تُنُكُ : لَاقَ ةَرُوْدَحَمَ يَبَا نَع
رْمُعُ يَدَي نَيَبِ اهُوَعَضَوَفِ ةَءَابَعِ يَفُ رَفَن اهُلْمُحَيِ ةُنْفَجَبِ ةَيَمُأُنُبِ
مُثْ ةَعَم اُولُكْأَفِ ةَلْوَحِ سَانِلِا ةَاقَرَأُ نَمَءَاقَرَأُو ، نَيَكْأَسَمِ اسَانُ رْمُعِ اَعَدَفِ
نَعَنْوُبَعْرَيِ - اَمُّوَقُ هَلَلِا اَحَلِ : لَاقُ وَا - مِّوَقُ بُّهَلَلِا لَعَفِ : كَلِدَدَنْعَ لَاقِ
مُءَنَعُ بَعْرَن اَمِ ! هَلَلِا وَا ، اَمُ ! نَاوْفَصَ لَاقَ فِ : مُءَعَم اُولُكْأَيُ نَاْمُوئِ اَقَرَأُ
لُكْأُن اَمِ بِيَّطَلِا مِ اَعَطَلِا نَمِ ! هَلَلِا وَا ، دَجَن اَلِ : مُءَيَلَعِ رُثْأَتَسَن اَنُكَلِو
مُءَمْعُطَنو

Абу Маҳзурадан ривоят қилинади:

«Умар розияллоҳу анҳунинг ёнида ўтирган эдим. Сафвон ибн Умайя каттакон мис лаганда таом олиб келди. Идишни бир неча киши абоага солиб, кўтариб келиб, ҳазрати Умар розияллоҳу анҳунинг олдиларига қўйишди.

Умар ўз атрофидаги мискинлар ва қулларни чақирди. Уларнинг барчаси у билан овқатланишди. Шунда у:

«Ўз қуллари билан таом ейишдан юз ўгирган қавми Аллоҳ ундай қилсин, бундай қилсин», деди.

Шунда Сафвон:

«Йўқ! Аллоҳга қасамки, биз улардан юз ўгирмаймиз, лекин ўзимизни устун қўямиз, холос. Аллоҳга қасамки, яхши таомдан ўзимиз ҳам еб, уларга ҳам берадиганини топа олмаймиз», деди».

Шарҳ: Абоа – жундан тикилган, чопонга ўхшаш устки кийим.

Кўриниб турибдики, мўмин-мусулмон одам айниқса, таом масаласида қулларни, ходимларни паст санамаслиги, аксинча, таом пайтида уларни ўзига тенг кўриб, кўнглини олиши лозим.

«Одоблар хазинаси» китобидан